

Segle XXI: torna la persecució envers el professorat

written by Bernat Aranyó | 11 de gener de 2018

13 professors de Sant Andreu de la Barca citats a declarar per presumpte delictes d'odi, 8 docents de la Seu d'Urgell acusats d'adoctrinament, 5 queixes per adoctrinament al Bages i Osona i es preveu malauradament, que la llista seguirà creixent. Bombers, treballadors de la Generalitat, dirigents d'entitats socials i culturals, polítics i ara docents. La persecució d'idees mitjançant l'article 155 i la maquinària repressiva de l'Estat està generant una allau de denúncies i repressió vers la societat civil.

Hem arribat a tal punt on l'Estat espanyol i certs partits polítics d'àmbit constitucionalista, qüestionen la pràctica professional dels i les docents de Catalunya i la convivència dins dels centres educatius, en els quals sempre ha estat i estara garantida la convivència. Simplement els docents cerquen respostes als neguits dels i les joves, dotant-los d'eines, amb l'objectiu de desenvolupar l'esperit crític, a partir de la promulgació dels valors democràtics, de la cultura de la pau i la solidaritat. No es poden obviar certs temes que succeeixen al país on viuen, ja que els hi estariem negant o tapant la realitat social, política i econòmica de casa seva. Aquests joves el dia de demà seran ciutadans i els hem de preparar perquè entenguin, reflexionin i analitzin críticament el que passa al seu voltant.

Aquest fet està provocant en el mateix professorat, autocensura per por a possibles represalies. No podem permetre que els docents treballin amb por i neguin la realitat als seus alumnes. Ara, més que mai, cal defensar el model d'escola pública catalana, garant de ser una eina de cohesió social,

amb una llarga història de renovació pedagògica i l'excel·lent qualitat i professionalitat, tot i les retallades i la manca de recursos.

No s'ha de confondre, com pretenen alguns, l'adoctrinament ideològic amb l'educació crítica. Perquè l'escola no pot romandre mai al marge de la societat que l'envolta. I quan a l'entorn es viu tanta violència verbal i física com la que alguns van provocar, a les aules cal construir un relat alternatiu més digne, humanitzat i democràtic.

Tanmateix, el centre educatiu no pot obviar l'ordenació política de la societat (trets d'identitat, tradicions i costums socials, valors democràtics i l'ordenació del sistema educatiu) ni l'entorn sociocultural i econòmic (aspiracions de la societat, tecnologia i canvi, preocupacions pel medi ambient, la pau, etc.). Vista l'educació com una realitat social i també una necessitat social, el centre educatiu i el context proper han de mantenir un equilibri dinàmic que permeti que hi hagi canals d'informació oberts, participatius i operatius.

Per acabar-ho d'adobar, des de ja fa anys s'està perseguint una altra cosa: la llengua catalana als centres educatius. Està més que comprovat que el model d'immersió lingüística ha estat un model d'èxit i de cohesió entre l'alumnat, la comunitat educativa i la societat. La llengua no ha suposat mai cap problema dins les aules, tot el contrari. L'alumnat domina de la mateixa manera o més, el castellà que el català; encara que alguns vulguin fer creure que els alumnes només dominen el català.

Ara, més que mai, la societat catalana ha de defensar el model d'escola pública catalana i el seu professorat, que està patint des de fa anys les ingerències i la repressió d'un Estat espanyol i uns partits que no ha cregut mai en el sistema educatiu català ni en els seus professionals.

“Lluito per una educació que ens ensenyi a pensar, no per una educació que ens ensenyi a obeir!” – Paulo Freire

Article publicat a [EL Capgròs](#) de Mataró el 8 de gener